

Chỉ Một Lần Hoa Nở

Sáng hôm nay thấp thoáng mùa thu, chiếc lá rơi dòng sông hoa nắng trời trước sân chùa. Thời tiết Melbourne, mùa thu nắng vàng nhạt, nhẹ nhàng thấm lạnh, còn ở quê nhà là mùa hạ hoa sen nở nắng ngút ngàn quanh các ao hồ làm khô ráo mấy hạt sương mai còn đọng lại trên từng cánh sen. Hình ảnh của thời tiết đó không quan trọng, vì thời tiết là chuyện của đất trời, còn hình ảnh trong khu vườn Lâm Tỳ Ni cách đây hơn hai ngàn năm là chuyện vẫn ngàn năm lung linh lòng người hôm nay.

Từ những đêm qua vàng trắng non dẫu hời, em bâng khuâng hỏi từ huyền diệu của trăng chiếu soi trên kiếp của mình, của ta. Em ngồi đợi đến buổi mai này nghe tiếng sóng vang từ ngàn xưa người xưa đã về đóá trăng rằm.

Em đã đi qua những đỉnh đồi hoang trống. Em đi và về nghe tiếng chiều xa động vọng. Nắng xế chiều cuối rừng sâu, nghe tiếng suối ngàn. Và em biết những buồn vui nào như những con bướm, đàn chim tuổi thanh xuân có hỏi gì đâu đang bay qua dòng sông trong bầu trời hiện tại xinh đẹp nhiệm mầu! Rồi sáng hôm nay em nhìn thấy đóá sen nở như từ đây tất cả đều đảo ngược bùng dậy thanh sắc rạng ngời; trong mỗi giây phút đều thiêng liêng, trong mỗi chỗ đi đứng trên mặt đất này đều thiêng liêng.

Một đóá hoa sen nở trong khu vườn Lâm Tỳ Ni, cả một thế giới xưa sụp đổ và cả một thế giới mới đột xuất hiện. Tất cả vũ trụ này di chuyển hội tụ về đứng quanh một đóá hoa nở ra từ lòng đất trong con mắt viên tròn như lời kinh Hoa Nghiêm "*Nhất Hoa Khai, Thế Giới Khởi*". Em đừng bận tâm, không thôi thúc; hãy thanh thản nhìn về đẹp đóá hoa trong tâm hồn thuần khiết như trên đường trở về với mình, như một phép lạ thành sự thật. Em hãy trầm tư và nhìn kỹ đóá hoa thực được như thi sĩ Quách Thoại "*Đứng yên ngoài hàng giậu - Em mỉm nụ nhiệm mầu - Lặng nhìn em kinh ngạc - Vừa thoáng nghe em hát - Lời ca em thiên thu - Ta sụp lạy cúi đầu*". Chỉ cần một cái bông một lần nhìn thấy cũng đủ tạ ơn trọn đời, trong cử chỉ linh thiêng như lòng ngưỡng mộ, tri ân, cung kính, cúi đầu lòng cảm ứng.

Thăm thẳm một thời gian trải dài vô tận, đêm chớm hạ một thời đêm Ca Tỳ La Vệ ngát hương đồng cỏ nội cho một sớm mai thánh thoát riu rít tiếng chim ca. Trong ánh mắt hồn nhiên em dâng lên trên bàn tay lung linh

nền vàng cất tiếng lời kinh vô tận ngày Đản sinh về giữa non núi ngàn sông cho vô biên kiếp người đồng một niệm tri ân "*Hương thơm người giác ngộ - Chỉ một lần gặp gỡ - Đủ thơm mãi hồn ta - Nụ cười người giác ngộ - Chỉ một lần hoa nở - Đủ thấm mãi đời ta - Bàn tay người giác ngộ - Chỉ một lần ngón trở - Đủ tỏ mãi đường ta*" (Trụ Vũ)

Em hãy hỏi những gốc nguồn từ đâu em tới đây? Em hỏi thiên nhiên nhiều sắc màu thơ mộng! Niềm vui nhìn thấy Phật, là hoa đào đêm trăng, là ao sen cảnh sen xào xạc. Em hỏi bằng cái nhìn, hãy hỏi bằng trái tim, bằng nhịp điệu của cuộc sống. Rồi em thấy cái vơi vợi của khoảng không gian rất im lặng; thế giới này nặng đến vô cùng và cũng nhẹ đến vô cùng. Tràn đầy ánh sáng và tràn đầy bóng tối. Chính thế giới này của anh và em đang sống chứ không phải thế giới nào khác là nơi con người yêu Phật hơn cả.

Em đã thấy Phật như thấy hoa đào, hoa mai, hoa cúc, hoa vạn thọ pha chút màu trắng xa. Phật là tế bào cần thiết là dòng máu tuôn chảy trong đời sống em hôm nay, rồi một ngày nào đó làm sao em định danh được. Phật ở đó trên nẻo đời vạn ngã, trong tim em rực sáng, trong nỗi đau của con người. Phật ở đó trong trái tim của mẹ sản sóc em suốt cuộc đời, những muợn phiền làm tóc mẹ bạc phai. Phật ở giữa muôn trùng hoa cỏ, giữa trời xanh lời cỏ lá xôn xao cho sáng hôm nay một nụ hồng chớm nở. Phật ở trên trời cao, cánh chim chiều chao lượn, cho em thấy cõi lòng đang rộng mở. Phật ở giữa muôn nghìn sóng biển, ẩn trong màu xanh những kiếp rong rêu, đẩy đưa em qua từng lớp sóng, em thấy cõi lòng sao yên ổn lạ. Phật ở đó với lời ca tiếng hát từ nghìn xưa vang mãi tới nghìn sau, cho muôn người tìm lại đến gần nhau.

Từ trên đỉnh bình yên, em đợi thời gian linh hiển như đi tìm thời gian đã mất; khi nào trong im lặng, em sống được với nỗi chết và chết đi với đời sống thì bất ngờ những đóá hoa nở rộ. Vàng trắng mọc trên đỉnh non cao, trắng mọc, rồi lặn. Nhưng trăng không đi đâu, không mất, vẫn còn đó trong chân không.

Và vẫn còn đó mãi mãi một vàng trắng cho mùa hoa Vô Ưu nở.

Nguyễn Văn Hiếu

